

Ministeren for skatter og afgifter (*Kampmann*):

Jeg vil godt indledningsvis præcisere, at regeringen helt og aldeles afviser det forslag, som er fremkommet her.

Det hviler på tre forudsætninger, som ganske klart er nævnt i bemærkningerne til forslaget. For det første en filosofi om, at man bør give skattelettelse i stedet for lønforhøjelser – og det er der brugt ca. 2 spalter til at begrunde – og for det andet en filosofi om, at provenutabet ved forslaget, som man selv opgør til ca. 12 mia kr., skal kompenseres ved tilsvarende offentlige besparelser. Det er vist nogenlunde korrekt refereret.

Det er imidlertid i dag sådan, at vi ved, at ingen af disse to forudsætninger er til stede. Vi har i sidste uge behandlet mæglingsforslaget, og derfor kender fremskridtspartiet og dets ordfører, hr. Glensgård, skæbnen for tankerne om samspillet mellem lønforhøjelser og skattelettelse, og man vil vide, at efter at mæglingsforslaget er blevet ophøjet til lov, er den første forudsætning om i stedet for lønforhøjelser at give skattelettelse af en størrelsesorden, som fremskridtspartiet forestiller sig, bortfaldet. Alligevel opretholder man forslaget.

Den anden forudsætning var, at der skulle ske kompenserende besparelser på ca. 12 mia kr. Ej heller denne forudsætning er aktuel i dag, idet vi har vedtaget et finanslovsforslag med virkning fra 1. april i år. Fremskridtspartiet ved, at uanset at man stillede en række ændringsforslag, så er der i dag ikke tale om en finanslov, der opfylder forudsætningen om kompenserende besparelser på ca. 12 mia kr.

Alligevel opretholder man forslaget. Alligevel opretholder man forslaget med ikrafttræden pr. 1. marts 1977, skønt vi i dag har den 22. april 1977, og selv om man, uanset hvilken behandling man vil give det i folketingets skatte- og afgiftsudvalg, ikke vil være i stand til at færdigbehandle det før engang i løbet af maj måned. Det er den tredje forudsætning.

Ingen af de forudsætninger, forslaget er opstillet ud fra, holder i dag, og alligevel fastholder man forslaget. Det er vistnok passende og præcist herved dokumenteret, at dette forslag tjener et eneste formål: det er et paradeforslag. Jeg forstår slet ikke, at vi skal spille folketingets tid med den slags paradeforslag, når de tre forudsætninger, som forslaget hviler på, alle tre er bortfaldet.

Derefter om selve forslaget. I virkeligheden er det ud fra, hvad fremskridtspartiet normalt

præsterer herinde, et overraskende lidt radikalt forslag, for, så vidt jeg forstår forslaget, så opererer det inden for de givne rammer. Med de givne rammer tænker jeg på den givne skala og den givne konstruktion med personfradrag. I stedet for det nuværende, af folketingets flertal vedtagne personfradrag ønsker man personfradraget – lad os nu tage det på kalenderbasis – sat op til 25.000 kr. pr. person. Når der er tale om to ægtefæller med fri overførselsret, bliver det ca. 50.000 kr. Vi kan godt foretage en tidsmæssig afkorting, men lad os nu holde os til selve princippet i det.

Det er et relativt moderat forslag i forhold til det, der vistnok er fremskridtspartiets kongstanke, som jeg skal komme til om lidt. Dette milde forslag – som altså bare koster 12 mia kr., og for hvilket enhver forudsætning og enhver frist er sprunget – er vel forløberen for fremskridtspartiets egentlige forslag, der omtales i bemærkningerne. Når vi går ind i debatten, så er det bl. a. for at få afklaret, hvad fremskridtspartiet egentlig mener, så vi ved, hvad vi skal argumentere imod. Man sigter mod fra 1. januar 1978 at komme nærmest muligt de 60.000 kr.s skattefri bundfradrag. Kan vi ikke få en præcisering af, hvad man mener med »nærmest muligt« disse 60.000 kr. Det er temmelig vigtigt, når vi tager rundt i vores pædagogiske oplysningsvirksomhed omkring fremskridtspartiets tanker, at vide, hvad man mener, om man mener 60.000 kr. i skattefrit bundfradrag her fra 1. januar 1978. Det er temmelig vigtigt at vide.

Det er også vigtigt at vide, hvorfor man ikke har reguleret dette oprindelige synspunkt på de 60.000 kr. med pristalsudviklingen, så man nu siger 70.000 eller 75.000 eller 80.000 eller 90.000 kr., for 60.000 kr. er jo ikke det samme i dag, som dengang man oprindeligt opererede med 60.000 kr.

Hvis det kun er 60.000 kr. som en anden etape, idet jeg opfatter forslaget her som en første etape, hvad er så tredje etape? Jeg ved ikke, om hr. Glensgård vil bidrage til lidt oplysning også med hensyn til dette problem.

Lad os nu sige, at fremskridtspartiet i sin næste etape forestiller sig, at fra 1. januar 1978 får man et skattefrit bundfradrag på 60.000 kr. Så vil jeg spørge, om det er inden for den skattelovgivning, vi kender i dag, og som det nuværende forslag omfatter, for her er det jo personfradraget, man sætter op. Jeg læser det på den måde, at det, fremskridtspartiet forestiller